

ÅNDSUTRUSTNING OG NÅDEGAVER

Arild Ove Halås

1. Kor 12 – 14 Efeserne 4, 7 – 16 1. Peter 4, 10 – 11 Rom 12, 3 – 8

1) HVA ER EN NÅDEGAVE ?

En nådegave er noe annet og mer enn en naturgave. Sangstemme er en naturgave, men Gud kan gi kristne en nådegave til å bruke sin naturgave. En nådegave er noe eksklusivt, noe "overjordisk", noe åndelig. En nådegave er den utrustning/åndsutrustning Gud gir sine barn for at vi skal kunne leve for og med Jesus i verden.

Når et menneske blir frelst får det også Den Hellige Ånd som pant på sin frelse (*Ef 1, 13 – 14*). Dette er det som i bibelen kalles "åndsdåp", det å få Den Hellige Ånds gave. Med seg inn i livet vårt har Den Hellige Ånd en "nådegavepakke" eller vår åndelige utrustning ("åndsutrustning"). Åndsutrustningen gjør oss i stand til å være det lem på Kristi legeme som Jesus ønsker vi skal være.

En nådegave er gratis (nåde = gratis), det er en gave fra nådens Gud til nådens barn, gitt av nåde for at vi skal tjene nåden og nådens evangelium.

Alle kristne har en eller flere nådegaver, som Gud gir oss helt suverent etter sin egen vilje. Vi har hver enkelt en "spesialtilpasset" åndsutrustning som Gud fra evighet av har laget nettopp for deg.

Ef 4,7 1. Pet 4, 10 1. Kor 13 Jesaja 6, 1- 8 (eksempel på åndsutrustning)

"En nådegave er den oppgave jeg står i, når jeg er utrustet av Gud til oppgaven"
Arnfinn Skaaheim

Bibelen omtaler flere nådegaver, noen mener det er 9, andre at det er 12, 20 eller 22. Tallet er uvesentlig. Det finnes mange nådegaver i den kristne menighet, flere enn det som er nevnt i Bibelen. De aller fleste nådegaver favnes av "kjærlighetens nådegave".

Vårt hovedfokus skal ikke være på hvilke nådegaver vi har, men på hvilken plan Herren har med livet vårt. En kristen som ærlig ber om å få leve livet etter Guds plan i både små og store ting, vil bli en "nådegavekristen". Gud utrufter alltid sine barn til de oppgaver han lar oss møte.

2) EN DEL AV DE NÅDEGAVER SOM ER NEVNT I BIBELEN

Tre spørsmål kan være nyttig å stille seg for å forstå nådegavene riktig:

- hva er Bibelens fullstendige budskap om denne nådegaven ?
- hvordan ble den praktisert i urmenigheten ?
- hva lærer Bibelen oss om hvordan vi skal bruke/praktisere nådegaven ?

Nådegavene i NT kan deles inn i tre grupper:

kunnskapsgaver

apostler, hyrder, lærere, nådegave til å styre, visdoms tale, kunnskaps tale, nådegave til å prøve ånder

talens gaver

evangelist, forkynner og profettjeneste, tungetale og tydning av tunger

handlings gaver

omsorg og diakoni, troens nådegave, helbredelse, tegn – under og mektige gjerninger, nådegaven til å hjelpe, kjærlighetens nådegave (den største av alle nådegaver)

KUNNSKAPSNÅDEGAVER

a) apostler (for det første noen til apostler)

1.Kor 12, 28 og Ef 4, 11 Ef 2, 20 1. Kor 9,1 Ap.gj. 1, 21-22 Lukas 10,16

Den kristne menighet er bygd på ”profetenes og apostlenes grunnvoll”. For å være apostel må du være kalt direkte av Jesus selv, du må ha sett han og gått sammen med han i verden. 12 personer har hatt denne nådegave, de 11 disiplene og apostelen Paulus. En apostel taler (og skriver) med samme autoritet og myndighet som Herren selv. Apostelnådegaven var tilstede bare i den første generasjonen av kristne, men deres skrifter gjelder alle kristne til alle tider. Derfor skal ALLE nådegaver og ALL bruk av nådegavene til ALLE tider ALLTID prøves og evt. korrigeres mot apostelnådegaven (= Guds eget ord).

b) hyrder, lærere, nådegave til å styre

*1. Kor 12, 28 Ef 4, 11 Joh 10, 10-14 Esekiel 34, 11 – 16 Ap.gj. 20, 28 – 29
Titus 1, 5-9 1. Tim 3, 1-7 Titus 1, 5-9*

Dette er 3 gaver som ofte opptrer sammen. Det er nådegaver som først og fremst skal være med å lede den kristne menigheten.

Hyrden = skal vokte sin hjord, lede forsamlingen på rette veier, påpeke vranglære og livsførsel som er i strid med Guds ord, vise omsorg for den enkelt i forsamlingen. Hyrdefunksjonen i den kristne kirke er meget viktig, og er meget krevende. Gud har forbeholdt denne oppgaven (og nådegaven) for mannen (ikke alle menn, men noen menn).

Læreren = har en særlig nådegave til å legge ut Guds ord og undervise menigheten om Guds hemmeligheter

Styre = en særlig gave til å lede, administrere og styre en menighet, legger til rette for at den enkelte kan få bidra både med sine natur og nådegaver på ulike måter (viser seg ofte ved at ting er godt planlagt, man har gjerne semesterplan m.m.)

Det settes store krav til de som skal ha disse nådegavene i Bibelen, og det er ofte tungt å være bærer av det ansvar disse nådegavene gir. . En menighet som mangler disse nådegavene vil være mer utsatt for splittelse. Ikke alle bygder har personer med for eksempel hyrdegaven. En

kretssekretær i en misjonsorganisasjon eller lignende stilling kan da være hyrde og utføre tilsyn med forsamlingen.

c) visdoms tale

1. Kor 12, 8 Jakob 1,5 1. Kor 2, 7 – 10 Lukas 15, 12 –18 1. Kor 12 – 15
1. Kor 2, 1-2 1. Kor 1, 17 – 18 og v. 21 – 24

I hele Bibelen er visdom alltid det samme som Guds visdom, og Guds visdom er i Bibelen alltid summert i ordet om korset. Nådegaven til visdoms tale er derfor først og fremst når mennesker på en gudgitt måte får lede andre inn i ”dybdene av Gud” slik at vi forstår hele Guds ord i lys av forsoningsverket. På den måten forstår vi mer av hva det vil si å høre Herren til og være frelst, enn vi ellers ville ha mulighet til. Både forkynnere og ”vanlige” kristne kan ha en slik nådegave, og den kan komme i bruk både muntlig og skriftlig. Vi trenger denne nådegaven mer enn noen gang, slik at ordet om korset og blodet gjennomsyrer våre tanker og ord.

Nådegaven til visdomstale kan også på en særlig måte komme i bruk i forfølgelsestider og i endetiden når kristne må forsvare sin tro i forfølgelse.

Luk15, 12 – 18

Svært mange sanger er skrevet med denne nådegaven, sanger som forklarer og ”maler” korsets mysterium for oss (for eksempel ”Ren og rettfærdig, himmelen verdig”).

d) kunnskaps tale

1. Hebr 4, 13. 1. Kor 13,9 1. Kor 12,8 Luk 24,32

Gud har kunnskap om alt, vi har bare kunnskap om enkelte små bruddstykker. Derfor trenger vi noen som har nådegave til å gi oss dypere innblikk i Guds kunnskap. Denne nådegaven kan virke på ulike måter:

- visdom og kunnskap til på en særlig måte å se de store linjene i Bibelen og legge disse frem
- i en spesiell situasjon få kunnskap til å tolke spesielle bibelord
- kunne forkynne at bak de ”mørke gåter” vi møter i livet, ligger Guds kunnskap, den visdom som alltid vet vei og slik være våre kristne søsken til hjelp i vanskelige livssituasjoner

Kunnskapsord og visdomsord kan misbrukes til å skaffe seg makt i en menighet ved at ledere påberoper seg en spesiell kunnskap fra Gud som de andre ikke har. Dette er ikke tanken med denne nådegave. Denne nådegaven skal som alle andre tjene menigheten og evangeliet.

Gud kan i gitte tilfeller gi et menneske kunnskap til å se inn i andres liv (en form for ”synskhet”), men det er likevel IKKE dekning i Bibelen for å lære at kunnskapstale (kunnskapsord) eller visdomstale (visdomsord) er en form for overnaturlig evne til å spå eller være synsk slik at du kan se inn i andres liv.

Svært mange sanger er også skrevet av denne nådegaven, sanger som forklarer Guds omsorg og ledelse i vanskelige perioder for oss (for eksempel "Ingen er så trygg i fare").

e) **Nådegave til å prøve ånder**

1. Kor 12, 10 1. Joh 4,1 Rom 16, 17-18 Ap.gj. 20, 28-32 1. Kor 14,29

Dette er en nådegave som kan gå hånd i hånd med hyrdens nådegave. Den som har denne nådegave kan prøve forkynnelse, vitnesbyrd, sang og livsførsel for å se om det er Guds ånd som leder og råder eller ikke. Den som har denne gave kan i gitte situasjoner for eksempel se at et menneske har synd i livet sitt som ingen andre vet om. En vanskelig nådegave å bære da en ofte må ta "tunge" og "vanskelige" oppgjør med personer som lever i strid med Guds vilje.

"Satan kan imitere åndens gaver. Jo større velsignelsen er, jo større er muligheten for villfarelse. Derfor har Gud ordnet med et kontrollorgan ved å utruste noen til å prøve ånder"
Sigvart Riiser

Tre eksempler på denne nådegave: *Ap.gj.5,1-11 Ap.gj. 16, 16-18 Ap.gj. 8, 9-24*

TALENS NÅDEGAVER

Den kristne kirke står og faller med at Guds ord forkynnes. Den dagen vi ikke har Guds ord som sentrum for våre samlinger, er vi ikke lenger en kristen menighet under Guds løfter, men bare en koseklubb. Først når Guds ord forkynnes kan Den Hellige Ånd gjøre sin gjerning.

Rom 10, 13 – 17 Lukas 16, 27 – 31 1. Joh 1,1-3

*1. Mos 1, 1-27 (Guds ord er skapende)
Esekiel 37, 1 – 10 (Guds ord er livgivende)
Joh 1, 1-3 og v.14 (Guds ord er samlet i Kristus)*

f) **profetisk tale (..... for det andre profeter.....)**

*1. Kor 12, 10 1. Kor 14,3 Ef 4, 11 Gal 1, 8 Ap.gj. 17,11 Esekiel 13, 3-7 og 22,28
1. Kor 14,1 1. Kor 14,39 Hebr 1, 1-2 Ef 2,20 Ap.gj. 11,27-30 Ap.gj. 21, 10 - 14*

Profetisk tale er en av de to "store" nådegavene i Bibelen, sammen med kjærlighetens nådegave. Mens profetene i GT var åpenbæringsbærere og bar frem Guds ord til oss, så er alle profeter i den nye pakt underlagt nådegaven til å prøve ånder og apostelnådegaven. All profetisk tale skal prøves på Guds ord. Å tale profetisk er ikke å spå om fremtiden. Profetisk tale er å anvende Guds ord slik det står i Bibelen inn i dagens situasjon og inn i menneskers liv og hverdag til oppbyggelse, formaning og trøst.

"Profetisk tale er aktualisert forkynnelse av Guds levende Ord inn i en omskiftelig tid , under Åndens myndighet. Formålet er oppbyggelse, formaning og trøst for menigheten" P. Langagergaard

Alle kristne kan og bør tale profetisk, om enn på ulike måter:

- noen har en særlig gave til å forkynne Guds ord slik at det treffer tilhørerne på en særlig måte. Ordet blir levende ut fra tilhørernes situasjon. Man taler inn i situasjoner man ikke kan ha forutsetning for å vite noe om og som man heller ikke kjenner til. (Taleren snakket direkte til meg). Svært mye av forkynnelsen vår har et slikt preg, men noe mer enn andre.
- på tomannshånd, i sjelesorg og samtale får du kunnskap og visdom til å tale rett inn i livet til den du samtaler med (ofte uten at du vet det selv). Du får et ord eller en tanke fra Gud som du bærer videre og som ”treffer på en særlig måte”
- det vanlige vitnesbyrdet/samtalen som kommer inn på åndelige ting

”Har tung du fått og talande røyst, så tale om Israels hugnad og trøyst, ja tale då hugheilt om Jesus”

Sangboka 489

Den viktigste form for profetisk tale er nå vanlige kristne snakker om Jesus i sin hverdag. 99,9 % av all profetisk tale er når vanlige kristne bruker sin munn og sitt språk og sier noe om Jesus.

”Profetisk tale i bibelsk forstand gjelder ikke først og fremst spådom eller forutsigelser av begivenheter, snarere tvert imot. Det gjelder først og fremst forkynnelse av Guds ord i en aktuell situasjon, under Den Hellige Ånds myndighet” (Paul Langagergaard)

Hva med de ”direkte” profetbudskapene vi av og til får høre ?

”Så sier Herren: Jeg er den første og den siste. Jeg er den levende. Jeg vil komme og velsigne mitt folk, jeg har store ting fore i denne byen. Jeg vil rense mitt folk og vise dere store ting. Vær frimodige og sterke”

Slik kan direkte profettale ofte høres ut. Denne formen for profetisk tale må prøves ekstra nøye på Guds ord, da man bærer frem et budskap direkte fra Gud (ofte i første person). Fordi om noen taler på denne måten er deres budskap fremdeles underlagt Guds ord (apostelnådegaven) og gaven til å prøve ånder. Vi må vokte oss så ikke denne formen for ”direkte” budskap blir mer interessant enn den ordinære forkynnelsen/vitnesbyrdet.

Bibelen gir ikke denne formen for profetisk tale noen løfter. Bare to ganger i NT møter vi denne formen for budskap, begge ganger båret frem av en mann ved navn Agabus (*Ap. gj. 11, 27 – 30 og 21, 10 – 14*). Den ene gangen ble utfallet positivt, den andre gangen ble resultatet av det profetiske budskap en sterk fristelse for Paulus til å vike av fra Herrens vei med hans liv.

Direkte profetier er ikke vesentlig i Guds ord og skal heller ikke være det i hans menighet. Vi benekter ikke at Gud bruker slike budskap, men bare når det er 100% tydelig i samsvar med Guds ord kan vi legge vekt på de. Hvis for eksempel noen kommer med følgende budskap: *”Så sier Herren, en stor vekkelse skal få tusenvis av mennesker i Molde til å tro på Jesus..”* så kan vi ikke si at dette er 100 % i tråd med Bibelen. Vi kan håpe og ønske en slik vekkelse, men vi kan ikke være sikre på det fordi om det blir profetert om det. Derfor kan vi heller ikke legge opp liv og menighetsarbeid ut i fra at dette skal skje (gjør vi det er vi svermere og ikke i tråd med Guds ord og vilje).

Men hvis vi for eksempel får et budskap som lyder: ”Så sier Herren, jeg vil hører mitt folks bønner” da vet vi at det er 100 % i tråd med Guds ord (Matt 7,7 m.fl.) og vi kan bli oppbygd og styrket av dette.

Om det ALDRI blir båret frem direkte profetbudskap i en menighet, har det ingen betydning eller viktighet. Men om det bare 1 gang blir forsømt å forkynne Guds ord i den samme menighet er det en katastrofe.

g) evangelister

Ef 4, 11

Ap.gj. 8,5 f.f. Ap.gj. 8,26 f.f. Ap.gj. 8,40

Evangelisten er en mobil frontsoldat i Guds rike. Evangelisten har en særlig nådegave til å ”bryte nytt land” for Herren. Evangelisten er stadig på farten for evangeliet, han ligner fiskeren som alltid drar dit fisken er. Evangelist betyr å være en som bringer evangeliet. Alle kristne skal være evangelister, men noen har en særlig nådegave til dette. En nådegave som kan gi en guddommelig frimodighet og pågangsmot. (NB: Du trenger ikke å være fysisk på reise for å være evangelist, men du vil alltid være ”i bevegelse” mot nye fiskefelt).

Filip var evangelist. Stadig på farten fra sted til sted for evangeliet.

h) tungetale og tydning av tunger

1. Kor 12, 10 1. Kor 14,2-9 1. Kor 14, 14-15 og 18-25 1. Kor 14, 27-28 Ap.gj. 2

Tungetalen er en ”liten” nådegave i NT, men opptar mye plass fordi de kristne, særlig i Korint, brukte nådegaven feil. Det er ikke alle kristne som skal tale i tunger. Tungetale er IKKE et bevis på åndsåp eller en særlig åndelig opplevelse/erfaring. Som alle andre gaver gis også tungetale til den Gud vil skal ha den. Tungetale forekommer vanligvis på 3 måter:

- Privat bønn i tunger – tungetalen er en privatsak som kun brukes i lønnkammeret
- Man taler fremmede språk – det har hendt at en afrikaner har reist seg og kommet med et budskap på norsk med trøst til en misjonær i et fremmed land, ja det har hendt at også dialekten var den misjonæren hadde fra barndommen av. Det var noe av dette som skjedde i Jerusalem på pinsedag.
- Tungetale i forsamlingen- man bærer frem et budskap på et fremmed språk, et himmelsk språk

Tungetale i forsamlingen er underlagt to strenge krav i NT.

- For det første skal bare 1 og 1 tale, ingen skal tale i munnen på hverandre.
- For det andre skal tungetale i forsamlinger tydes = oversettes til norsk slik at alle forstår budskapet.

1. Kor 14, 27-28

Hvis ikke dette skjer har jo ingen nytte av budskapet ut over at det kan være en ”spesiell opplevelse” å høre tungetalen. Å høre tungetale som ikke tolkes er like oppbyggelig som det er for nordmenn fleste å høre nyheter på samisk. Tydning av tunger er en egen nådegave. Noen har begge gaver, og tyder selv sitt budskap, andre har kun tydning eller tale. Det

forekommer også at noen får tydingens gave i spesielle situasjoner selv om de ikke har gave permanent.

HANDLINGENS NÅDEGAVER

Sann kristendom har både et vertikalt plan (forholdet til Gud) og et horisontalt plan (forholdet til våre medmennesker). Jesus forkynte ordet og utførte mange små og store gjerninger. Det skulle også være hans etterfølgeres oppgave.

Markus 1, 15 – 45 Markus 3, 13 – 15

i) Omsorg, diakoni og nådegaven til å hjelpe

Ap.gj. 6, 2-6 1. Tim 3, 8-13 1. Kor 12, 28 Rom 12, 7-8

Ekte engasjement på det vertikale plan vil gi et engasjement på det horisontale plan. Jo nærmere ekene i et sykkelhjul kommer sentrum, jo nærmere kommer de også hverandre. Jo nærmere vi kommer Kristus, jo nærmere kommer vi hverandre. Jo nærmere de kommer sentrum, jo nærmere kommer de hverandre.

”Vi skal være som en Kristus mot vår neste” Luther

Herren har satt ulike praktiske nådegaver i sin menighet. Ikke som en nødløsning for de som ikke fikk noen av de andre nådegavene, men de praktiske oppgavene er ofte vi mest nødvendige. I den første kristne kirke ble egne personer innsatt som ”diakoner” for å ta hånd om praktiske ting. Noen er flinke til å pynte, rydde, reparere, styre med økonomi, styre lydanlegg, selge lodd o.s.v. Dette er Gudgitte nådegaver som hans rike er helt avhengig av.

”En nådegave er den oppgave jeg står i, når jeg er utrustet av Gud til oppgaven”

Det er verdt å merke seg at i 1. Kor 12,28 står nådegaven til å ”hjelpe” i samme setning som de vi ofte ser på som store nådegaver (apostel, hyrder etc.). ALT er like viktig i Guds rike.

j) Troens nådegave

1. Kor 12,9 Salme 118,17

Dette er ikke den frelsende tro, for den må alle kristne eie. Den frelsende tro er dessuten ikke en handling men en gave. Når et menneske blir frelst bidrar Gud med 100 % og mennesket selv med 0,0 %. Det eneste vi kan gjøre er å ta imot frelsen = frelsende tro som en gave.

Troens nådegave er en gudgitt gave til å tro seg igjennom en vanskelig livssituasjon. Nådegaven gjør oss i stand til å se lenger enn øyet og fornuften ser. Nådegaven gjør oss i stand til å se Guds løfter. De gamle kalte dette for ”troens trass” som ser Guds løfter og trosser virkeligheten. Man får holde fast på troen om Gud som ”miraklets Gud” selv om de ytre rammer for livet sier noe annet. I forfølgelse kan for eksempel kristne få se at det går en vei fremover, de ser Guds løfter og får tro de, selv om virkeligheten rundt de taler om død og undergang. Mange kristne som lever i vekkelsesfattige tider har også denne nådegave, man tror at det nytter å ha møter og forkynde Guds ord selv om alt skulle tilsi at det var nytteløst.

k) helbredelsens nådegave

*1. Kor 12, 28 Jesajas 53, 4-6 Åp 21, 1 ff. Matt 8, 16 – 17 Joh 20, 30-31
1. Pet 1, 3-9 Jakob 5, 13 – 16 1. Kor 12,9*

Vi har i hovedsak fått 4 ”våpen” mot sykdommen (*lege/helsevesen/ vanlig bønn /salving og bønn for syke ut fra Jakob kap. 5/helbredelsens nådegave*). Den som har nådegave til å helbrede vil ofte kunne legge hendene på folk, be for de og de blir friske. Dette er en vanskelig nådegave å bære, da man må leve i Guds vilje. Alle syke skal ikke bli helbredet, og inn i dette mysterium må den som har denne nådegaven se. Guds veier er ikke alltid våre veier, men Guds veier er ALLTID de rette og gode veier, selv om hans veier fører gjennom sykdom (ja også inn i ulykke og død).

Helbredelse fører ikke automatisk til frelsende tro. De fleste som ble helbredet av Jesus og apostlene kom ikke til tro, og bare få av Jesu nærmeste medarbeidere hadde selv opplevd helbredelse. Bibelen prioriterer frelse fremfor helse uten at det behøver å være motsetning mellom disse to viktige ting i et menneskes liv.

Å be om helbredelse for ufrelste mennesker er en ting vi skal være meget tilbakeholdende med. Jakobs brev viser oss at helbredelse må komme etter syndsbekjennelsen ved salving og bønn for syke. ”Ikkekristne” mennesker trenger å høre om sin synd og om Jesu frelse mer enn de trenger helbredelse.

Den som har nådegave til å helbrede må også være varsomme i møte med kristne som er syke. Det kan være fristende å tilby forbønn og bønn om helbredelse. Dette må ikke gjøres, det må alltid være den syke som tar initiativet (men den syke må gjerne gjøres klar over muligheten for forbønn). Mange kristne har opplevd slike tilbud om bønn om helbredelse både som et grovt overgrep mot de som mennesker og i tillegg som en sterk fristelse til å vike av fra Herrens vei og vilje (noen kristne hviler i at Guds plan for de er å leve med sykdom).

l) tegn, under og mektige gjerninger

1. Kor 12, 28 2. Mos 7, 21-22 Joh 20,29 Mark 6, 30-44

I gitte situasjoner gir Gud sine barn nådegaver til å gjøre ”overnaturlige” ting. Det kan være å flytte fjell, stanse store vannmasser m.m. Denne nådegaven skal det mye visdom til å bære, da også denne gaven skal brukes til å fremme nåden, ikke sensasjonslysten. Denne nådegaven fungerer oftest hos kristne i store prøvelser eller i stor nød. Det bør likevel bemerkes at slike ting ikke er hverdagen i den kristne kirke.

Også Satan kan gjøre tegn og under. I Guds rike er det en livsregel at salig det er den som ikke ser men likevel tror. Få eller ingen vil bli kristen ved et stort under jfr. da Jesus metter 5000 i ørkenen. De så underet = maten de fikk, men de forsto ikke tegnet = Jesus som verdens brød. De tok imot mat til magen, men forkastet maten til sin sjel.

Markus 16, 16 – 18

Hva betyr det at disse tegn skal følge de som tror ?

- Skal disse tegn skal være det vanlige (hovedregelen) i kirken ?
- Skal disse tegn forekomme, men ikke alltid i like stor grad ?

Dette bibelavsnittet lærer oss at ”overnaturlige ting” (drive ut vonde ånder, tale i tunger, ta slanger i hendene, drikke gift uten å skades, helbredelse) alltid skal følge den kristne kirke, men det er ikke hovedregelen at dette alltid skal være det normale. Hvis dette skal være det normale, må giftedrikking sidestilles med tungetale og helbredelse dersom vi skal ta disse versene på alvor.

Vi tror på underets og miraklets Gud, fordi vi tror på den allmektige Gud. Derfor tror vi også at det skjer uforklarlige tegn i Guds navn noen ganger. Men ofte speider vi etter mirakler med feil fokus. Vi er så opptatt av å se noen flytte et fjell, at vi ikke ser de store under som skjer hver dag i våre liv og våre forsamlinger.

Er det ikke et større under/mirakel at en person er søndagsskolelærer i 30 år enn om en kristen flytter et fjell ?

At Herren hver dag tilgir min synd og bærer omsorg for meg er et større under enn om jeg kunne dele Molde-fjorden i to slik som Moses gjorde med Det Røde Hav.

m) Kjærlighetens nådegave – den største av alle de åndelige gaver

1. Kor 13

Dette er den største av alle nådegaver. I denne nådegaven ligger mange andre gaver skjult. Kjærlighetens nådegave er når gode gjerninger springer frem mellom oss ut fra kjærlighet til Jesus Kristus. Når noe blir gjort for forsamlingen og for vår neste fordi vi elsker Kristus, da er nådegaven og kjærligheten i funksjon. På denne måten blir oppgaven og tjenesten også nådegaven, vi er der Gud vil ha oss.

”Vær god mot din bror, den einaste gongen du ferdast på jord. Du får nokre dagar, du få nokre år, men så er du borte, så fort tida går. Så ver god mot din bror” T. Bjerkreim

Her ligger de fleste nådegaver skjult. Gaver som har sitt utspring i den frelste og tilgitte synders kjærlighet til Kristus. Trofasthet, bønn, omsorg, vennlighet, oppmuntring o.s.v. er slike ”underavdelinger” av kjærlighetens nådegave.

3) MINE NÅDEGAVER – NÅDEGAVENE I MIN FORSAMLING

1. Kor 14,1

Jesaja 6, 1-8

1. Tim 4, 14

Ap.gj. 2,42

Vi skal søke å få nådegaver sier Bibelen, særlig å få kjærlighet og profetisk gave. Dette betyr ikke at vi skal mase på Gud, men at vi skal åpne oss for det han vil gi oss.

Jesaja søker de ”åndelige gaver” når han sier av hele sitt hjerte **”her er jeg, send meg”**. Når vi er villige til å stå der Gud setter oss, da vil han også gi oss de gaver vi trenger. Alle kristne har en eller flere nådegaver, også du. I noen situasjoner kan en kristen få visshet om sine nådegaver med forbønn med håndspåleggelse (jfr. Timoteus). Andre kristne blir aldri sikker på sine nådegaver. Det viktigste er alltid å være opptatt av hva som er Guds vilje med våre liv.

Vi trenger å være et nådegavebasert fellesskap i bedehuset. Derfor trenger vi alle i forsamlingen. Derfor må vi alltid arbeide for å legge til rette for alle nådegavene, også de som er noe ukjente for oss. Et godt sosialt og åndelig fellesskap danner god grobunn for at nådegavene kan blomstre.

Gjennom forkynnelse og undervisning kan også nådegavene og vår bevissthet av disse vokse frem. Har du en nådegave så bruk den med frimodighet selv om det er en gave som ikke er i bruk i dag. Det er mange kristne som på ulike måter tjener Jesus med sine nådegaver og sin åndstrustning. Dette skjer både gjennom praktiske oppgaver, lovsang, sang og musikk og mer ”åndelige” tjenester.

Å søke de åndelige gaver er en oppfordring om å være tilstede i forsamlingen du hører til så sant dette er praktisk mulig for deg. For det er der at nådegavene først og fremst skal leve og blomstre og vokse slik at de følger deg ut i din hverdag og virker også der.

Grunnen til at de første kristne hadde så rikt nådegavemangfold var først og fremst at de var sammen om det hellige samfunnet.

Nådegavekristendom = Forsamlings/menighetskristendom